

РЕШЕНИЕ

№ 438

гр. Пещера, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, II ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Велина Ив. Ангелова

при участието на секретаря Тодорка Т. Даракчиева
като разгледа докладваното от Велина Ив. Ангелова Гражданско дело №
20235240100468 по описа за 2023 година

Предявен е иск по чл.26,ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.143 от ЗЗП.

Постъпила е искова молба от **А. Б. Д.** от гр.Пещера,ул.“Хан Пресиян“
№ 2 с ЕГН-9803013492, чрез процесуалния си представител адв. М. М., срещу
ответника „КРЕДИТ ГАРАНТ БГ“ООД, със седалище и адрес на
управление: гр.София, ул.“Лъчезар Станчев“ № 3,ет.11,представлявано от
управителя-К. В. ,в която твърди,че ищецът е страна по Договор за
потребителски кредит № 202301260308280058 от 26.01.2023 година ,сключен
с „Нет Кредит“ООД ,чрез онлайн сайт на Нет Кредит.Съгласно клаузите на
договора кредитополучателят е следвало да върне сумата от 558 лева,при
заета сума от 500 лева с договорен ГПР от 46,42%,при годишен лихвен
процент от 38,75% и начин на издължаване чрез 6 вноски.Твърди се още,че
във връзка с посочения договор за потребителски кредит ищецът сключил и
договор за предоставяне на гаранция № 1449313780 от 26.01.2023 година с
„Кредит гарант БГ“ ООД ,по силата на който ищецът се задължил да заплати
сумата от 402 лева на дружеството ,което следвало да предостави
гаранция.Ищецът счита ,че договорът за предоставяне на гаранция под №
1449313780 от 26.01.2023 година е нищожен на основание чл.26,ал.1пр.3 от
ЗЗД във вр. с чл.19,ал.4 от ЗПК както и по чл.143,ал.1 от ЗЗП тъй като е
нарушен принципът на „добрите нрави“.Налице е значителна не
еквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение,до

злепоставяне на интересите на ищеца с цел извличане на особена изгода за кредитора. Сумата ,която се претендира по договора за гаранция е в размер на 402 лева и съставлява допълнителна сума в размер почти равен на сумата на отпуснатия кредит.Сочи се ,че ищецът не е получил насрещна престация ,въпреки платеното възнаграждение от 402 лева,а освен това самото възнаграждението ,което е следвало да се заплати по договора за гаранция е следвало да се отрази в определения ГПР и след като не е включено се заобикаля разпоредбата на чл.19,ал.4 от ЗПК

Моли се съдът да постанови решение, с което да се прогласи за нищожен договорът за предоставяне на гаранция под № 1449313780 от 26.01.2023 година ,сключен между А. Б. Д. и „Кредит Гарант БГ“ООД гр.София като противоречащ на чл.26,ал.1,пр.3от ЗЗД във вр. с чл.19,ал.4 от ЗПК и чл.143 от ЗЗП.

Претендират се разноси. Ангажирани са доказателства. Правят се доказателствени искания.

В указания от съда срок ответникът е депозирал писмен отговор,в който изразява становище,че по отношение на договора за гаранция се прилагат разпоредбите на ЗПК.Сключвайки договора дружеството е изпълнило задължението си по договора посредством издаване на гаранция за плащане.Сочат още,че кредитополучателят е бил уведомен за задълженията си по договора за гаранция и същият бил взел свободно и информирано решение за сключване на същия.Моли да се отхвърли иска.Сочи доказателства.

Въз основа на събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност във връзка с твърденията ,възраженията и доводите на страните и при съобразяване с разпоредбите на чл.235 и сл.от ГПК, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото писмени доказателства:договор за потребителски кредит № 20230160308280058 от 26.01.2023година;договор за предоставяне на гаранция,ведно с гаранция за плащане се установява ,че на дата 26.01.2023година между “НЕТКРЕДИТ“ООД гр.София в качеството му на кредитор и А. Б. Д. от гр.Пещера в качеството му на кредитополучател е сключен писмен договор за паричен заем ,по силата на който кредиторът се задължава да предостави на кредитополучателят потребителски кредит под

формата на заем в размер на 500 лева.Страните са уговорили възнаграждение -годишна лихва в размер на 38.75% от главницата по кредита.Кредитополучателят се е задължил да погаси задължението си по договора на равни месечни вноски(главница и лихви) съгласно изрично договорения погасителен план чрез 6 месечни вноски като е уговорена падежната дата на всяка от тях. Посочен е още годишен процент на разходите от 46,42% и общата сума по кредита в размер на 558 лева .Съгласно клаузите на договора в чл.4,ал.3 от същия е предвидено ,че в срок до края на следващия ден от сключване на договора кредитополучателят е длъжен да предостави на кредитора гаранция по кредита съгласно реда и условията предвидени в общите условия по договора.Банковата гаранция или гаранцията издадена от небанкова финансова институция ,трябва да бъде за сумата от 558 лева и със срок на валидност до 28.07.2023 година.В чл.6 от договора е предвидено ,че ако кредитополучателят не представи гаранция по кредита по чл.4,ал.3 от договора в установения срок същия дължи на дружеството неустойка в размер на 430 лева ,която се начислява на месец,считано от изтичане на срока посочен в чл.4,ал.3 от договора.

С писмен договор за предоставяне на гаранция под № 1449313780 сключен на 26.01.2023 година между „Кредит гарант БГ“ ООД гр.София от една страна в качеството му на „гарант“ и А. Б. Д. от друга страна в качеството му на наредител ,по силата на който наредителят е възложил ,а гаранта се е съгласил да издаде в полза на „Неткредит“ООД-в качеството му на „бенефициер“ гаранция за сума в размер на 558лева с цел гарантиране изпълнение на паричните задължения по договор за кредит с № 202301260308280058 от 26.01.2023 година ,за което наредителят дължи на Гаранта възнаграждение за издадената гаранция в размер на 67 лева на месец. За срока на валидност на гаранцията ,който не покрива пълен период между две погасителни вноски ,възнаграждението се начислява на ден.Възнаграждението на ден е $\frac{1}{30}$ от месечното възнаграждение.Начисленото възнаграждение се заплащало заедно със следващата погасителна вноска по кредита съобразно уговорения в договора за потребителски кредит погасителен план.При обявяване на предсрочна изискуемост на кредита възнаграждението предмет на настоящия договор спирало да се начислява.Уговорено е още ,че сумата

(възнаграждението) за издаване на гаранцията е в размер на 402 лева. Възнаграждението за издаване на гаранция се изплаща заедно с погасителните вноски по Договора за потребителски кредит съобразно с уговорения погасителен план като на падежната дата вноската по дължимото възнаграждение става незабавно дължима и платима без да е необходимо изпращане на уведомление.

Като доказателство по делото е прието писмо до бенефициера „Неткредит“ООД от 26.01.2023 година издадено от „Кредит гарант БГ“ООД ,в което се сочи ,че дружеството неотменимо и безусловно се съгласявало да плати на кредитора сума в размер на 558 лева.

По делото няма спор,че процесният договор попада в приложното поле на Закона за потребителския кредит ЗПК.

Предвиденото в чл. 9, ал. 1 от ЗПК легално определение на този вид договори е следното - договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Установява се по делото, че ищецът е сключила с ответника „Кредит гарант БГ“ООД договор за предоставяне на гаранция , в полза на Д., по Договор за потребителски кредит с “Неткредит“ООД

За поемане на тези задълженията на гарант, потребителят дължи възнаграждение , посочено в размер на 402лв., платимо на 6 вноски заедно с погасителните вноски към договора за потребителски кредит и се дължи на датата на падежа на съответното плащане по кредита.

Този договор е с оглед клаузата предвидена в чл.4,ал.3 от Договора за потребителски кредит,поради което двата договора – този за кредит и този за гаранция не само, че са свързани, но възнаграждението по единия (за гаранцията), е предвидено да се заплаща с вноските по погасителния план по другия (кредита). Принципно няма пречка за подобна свобода на договаряне,

като при това положение единият договор става част от съдържанието на другия чрез включването на цената на услугата ,но оттук ще следва ,че и за договора за гаранция също ще са приложими правилата на ЗЗП, а по кредита следва да се отчитат и договорките по договора за гаранция.

Прави впечатление още,че в случая е налице смесване на правните фигури на поръчителство, гаранция, банкова гаранция и обезпечение.

Разпоредбата на чл. 138 от ЗЗД предвижда, че с договора за поръчителство, поръчителят се задължава спрямо кредитора на друго лице да отговаря за изпълнение на неговото задължение, като в това съглашение длъжникът не участва, но в случая именно той е бил задължен по договора с третото лице.

В отговора на исковата молба ответникът твърди ,че е изпълнил задължението си по договора ,а именно в качеството на гарант е издал писмен документ с наименование „ гаранция за плащане “,за което му се дължи възнаграждение -402 лева

Според настоящия състав нито се касае за обезпечение на чуждо задължение, нито пък за банкова гаранция.

В чл. 442 от ТЗ е предвидена възможността банките да могат да изпълняват ролята на гарант за надеждността и платежоспособността на участниците в различни търговски отношения, като предоставят "банкова гаранция" като услуга. В случая обаче " Кредит Гарант БГ“ ООД не е банка по смисъла на българското законодателство.Процесния договор според настоящия състав следва да се определи като поръчителство.

Според чл. 19, ал. 1 от ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. ГПР се изчислява по специална формула, като спазването на това изчисление дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. Тоест, в посочената величина /бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита/, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение.

Посочването само с цифрово изражение на процента ГПР не е достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба на чл. 11, т. 10 от ЗПК е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. Поради това в договора трябва да е посочено не само цифрово какъв е размера на ГПР. Поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една клауза и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита, невключена в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК

Тази неточност в посочването на размера на разходите поставя потребителя в положение да не знае колко точно (като сума в лева) е оскъпяването му по кредита, което ще се дължи и в това именно е недействителността в случая, като неспазено изискване на посоченото законово основание. Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР представлява невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68 г, ал. 4 от ЗЗП, във връзка с чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 от ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора.

Съгласно постоянната практика на ВКС противоречие с добрите нрави е налице, когато сделката противоречи на общо установените нравствено етични правила на морала, когато се нарушава правен принцип, който макар и да не е изрично формулиран законодателно, спазването му е проведено чрез създаване на други разпоредби, част от действащото право. Понятието "добри нрави" предполага известна еквивалентност на насрещните престации и при тяхното явно несъответствие се прави извод за нарушение, водещо до нищожност на сделката. Вярно е, че чл. 9 от ЗЗД предвижда свобода на договарянето, позволяваща на двете страни да направят конкретна преценка относно необходимостта от насрещните престации и тяхната взаимна еквивалентност, но тази свобода се рамкира от приложимите към правоотношението законови разпоредби и от "добрите нрави". Не може да се

приеме, че водени от принципа на договорната свобода страните могат да нарушават добрите нрави. В случая възнаграждението на гаранта е необосновано високо предвид стойността на самия заем и периода на издължаването му.

В предвид на изложеното съдът следва да постанови решение ,с което да уважи предявения иск като в полза на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски.Последният се представлява безплатно по делото от адв.М. М. от АК- Пловдив, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, който е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение

На основание чл. 38, ал. 2 от същия закон, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение в размер, не по-нисък от предвидения в Наредба № 1 от 09.07.2001 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В настоящия случай, с оглед т материален интерес, на основание разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на адвокатът на ищеца следва да се определи адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева и внесената д.т. в размер на 50 лева.

Водим от горните съображения,Пещерският районен съд

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН Договор за Предоставяне на гаранция № 1449313780 от 26.01.2023 година сключен между **А. Б. Д.** от гр.Пещера, ул.“Хан Пресиян“ № 2 с ЕГН-*****, действащ чрез процесуалния си представител адв. М. М. и **„КРЕДИТ ГАРАНТ БГ“ООД с ЕИК203107568** със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Лъчезар Станчев“ № 3,ет.11, представлявано от К. В. за издаване в полза на „Неткредит“ ООД със седалище и адрес на управление: гр.София,ул.“Лъчезар Станчев“ № 3 гаранция за сума в размер на 558 лева с цел гарантиране изпълнение на паричните задължения по Договор за потребителски кредит № 202301260308280058 от 26.01.2023 година като противоречаща на Закона за задълженията и договорите ,Закона за защита на потребителите и Закона потребителския кредит на основание чл. 143-146 от ЗЗП във вр.с чл. 26, ал. 1

от 33Д.

ОСЪЖДА „КРЕДИТ ГАРАНТ БГ“ООД гр.София да заплати на **А. Б. Д.** от гр.Пещера разноси по делото в размер на 50 лева.

ОСЪЖДА „КРЕДИТ ГАРАНТ БГ“ООД гр.София да заплати на адв.М. М. сумата от 460 лева –адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО м о ж е да бъде обжалвано пред Пазарджишкия окръжен съд в двуседмичен срок от съобщението на страните.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____